

Ignė Ale

Geltona suknelė

Geltona
suknele

Ignė Ale

Geltona suknelė

Romanas

Vilnius
2022

I pick up a drink and I spin in my yellow dress
IDER, „Learn to Let Go“

1

O, ne. Kregždžių namuose – nesutarimas.

Stovint priešais ant sofos sėdintį vyrą, Ramunei dingtelėjo, kad Dominykas susiklosčiusią padėtį būtent taip ir pavadintų. Nesutarimu. Ji ne kartą girdėjo jį susierzinimo persmelktu balsu besiskundžiantį dėl nesutarimo su klientu, nesutarimo su kolegomis, nesutarimo ruošiantis teismo posėdžiui. „Iškilo nesutarimas“, – iškošdavo jis, kalbėdamas telefonu. O ši vėsus spalio vakarą nesutarimas iškilo čia, jų namuose.

Dominykas nepatenkintas žvelgė į ją iš papildų. Koja ant kojos, švarkas numestas ant sofos atlošo, marškinių rankovės jau atraitotos, vienoje rankoje planšetinis kompiuteris. Pėda neramiai kinkuoja.

– Juk sakiau: nevalgau aš visokių egzotikų, – dudeno jis monotonišku balsu. – Ką tu čia sugalvojai? Kaip tau apskritai šovė į galvą? Ar neatsiuntė tau mama man tinkamų patiekalų sąrašo?

– Atsiuntė, – tyliai burbtelėjo Ramunė. Tiesą sakant, ji tą sąrašą mokėjo atmintinai. Bet savaitė po savaitės valgydama tą patį užsimanė ko nors kitoniško.

– Tai kas yra?! – nevalingai riktėlėjo Dominykas. – Kodėl siūlai kažkokią tailandietišką nesąmonę?

– Ne nesąmonę, o *tom kha*. Neaštru. – Mintyse Ramunė šiuos žodžius ištarė piktokai. Bet tikrovėje pasaldino nuolankumu. Kad vyras dar labiau neiširstų.

– Juk žinai, kad mano skrandis jautrus, – atsiduso jis, vos pastebimai užversdamas akis.

Ramunė nieko nesakė, tik reikšmingai pažvelgė į nugertą kavos puodelį ant staliuko. Po penkerių santuokos metų jai pakako nuovokumo prikąsti liežuvį. Dominyko neperkalbėsi.

– Gerai, – po kurio laiko ištarė jis, sumosudamas ranka. – Išvirk man makaronų. Pati valgyk, ką nori. Ir prileisk vonią. Šiandien aš labai pavargęs.

Ji kietai sučiaupusi lūpas linktelėjo, apsisuko ir grįžo į virtuvę. Ant viryklės priekaištingai kunkuliavo didelis puodas tirštos balkšvos sriubos. Su vištiena, pievagrybiais, vyšniniais pomidorais, bambukų ūgliais. Kai į kokosų pieną įkrėtė šaukštą *tom kha* pastos, net nustebo, kaip pakvipo virtuvė, kaip nepažįstami prieskoniai sužadino apetitą.

Dabar patiekalas kėlė lengvą šleikštulį. Pati kalta, kad susiviliojo akcija prekybos centre. Užkaitė didesnę puodą makaronams, bet taupumą vertinusios močiutės užauginta vis dėlto nesiryžo išpilti sriubos į klozetą. Pasiliks rytojaus pietums.

Kol juodu tylėdami pavalgė, vonia prisipildė karšto vandens. Nukrausčiusi stalą Ramunė įpylė į garuojančią vonią atpalaiduojamojo druskų mišinio ir tyliai paragino Dominyką praustis. Kol vyras mirks, paruoš jam rytdienai kostiumą – Dominykui patiko asmeninis dėmesys. Prieš porą metų, kai

tik pradėjo ją vestis vakarieniauti su kolegomis, jis pasigyrė viršininkui, kad kostiumą tam vakarui parinko žmona, o šis kiek per lipšniai išliaupsino gerą Ramunės skonį ir atsidavimą sutuoktiniui. Nuo to laiko ji kas vakarą skirdavo penkias minutes vyro aprangai. Atidžiai parinkdavo kaklaraištį ir kojines, o ypatingomis progomis net suderindavo sąsagas. Tuščiomis, kartais iki begalybės ištįstančiomis dienomis tai buvo prasmingas ir malonus užsiėmimas. O Dominykas, jei tik nebūdavo užsigalvojęs apie darbo reikalus, atsidėkodavo sausu bučiniu į skruostą.

Svarstydamą, kurį kaklaraištį – dryžuotą ar margintą vos įžiūrimais taškeliais – parinkti, Ramunė graužėsi, kad būtent šį vakarą tarp jų iškilo nesutarimas. Net išsimaudęs levandomis dvelkiančioje vonioje Dominykas tikriausiai tebebus suirzęs. Vadinasi, prieš miegą jie beveik nesikalbės. Vadinasi, ji nesulauks nė to sauso bučinio į skruostą.

Bekabinant paruoštus drabužius ant spintos durų, į miegamąjį įėjo Dominykas. Nuo karšto vandens įraudęs, drėgnus tamsiai rudus plaukus atsainiai sušukavęs atgal, užsimetęs purų tamsiai pilką chalata. Prisėdusi ant lovos, Ramunė stebėjo, kaip vyras ruošiasi nakčiai. Kaip kruopščiai tepasi veidą kremu, kaip išsineria iš chalato ir apsivelka tvarkingą dryžuotą pižamą. Žiūrint, kaip jo ilgi pirštai sagsto sagutes, kaip ant kilimo juda basos pėdos, jai nudiegė paširdžius. Jos vyras gražus ir elegantiškas, jo rankos ilgos ir tvirtos, išmikliintos golfo ir padelio teniso smūgių, krūtinė neplati, vos vos nubarstyta tamsokais gyvaplaukiais. Kartais ji svajodavo, kaip įsitaisiusi lovoje priglunda prie tos krūtinės, bet Dominykas beveik niekada

nepriimdavo jos į glėbį. Ramunei patiko jos vyras, ji ilgėjosi jo kūno šilumos. Kada jie pastarąjį kartą mylėjosi? Ji susikaupusi paskaičiavo. Jei dabar spalio, tai... balandį? Taip, turbūt.

Ramunė atidžiai stebėjo Dominyko veidą, bandydama perprasti jo nuotaiką. Jei nesutarimas pasimiršo, galbūt galės prieš užmigdama bent jau prisiglausti prie jo.

– Gali eiti, vonia laisva, – pasakė jis, veidrodyje apžiūrinėdamas raukšleles akių kampučiuose.

Ramunė atsiduso ir neskubėdama nuėjo atlikti vakarinio ritualo. Pasiseks, jei grįžusi ras Dominyką dar nemiegantį.

Prausdamasi po dušu, muilu trindama nedideles krūtis, siaurus klubus ir strazdanų nubertas rankas, Ramunė jau ne pirmą kartą susimąstė, ar jos vyras nėra homoseksualus. Kad turi meilužę, abejojo. Jis iš tiesų daug dirbo ir namo visada grįždavo tiksliai tada, kada žadėjęs. Bet gal kontoroje rasdavo minutėlę įsmukti į tuščią posėdžių kambarį su... kuo? Sekretore? Kitu advokatu? Viršininku? Užsigalvojusi Ramunė taip smarkiai pašiūravo plaušine šlaunį, kad net suskaudo.

Jei Dominykas ne gėjus, tai kodėl jie taip mažai mylisi? Kodėl bent jau nesiglausto prieš miegą arba vos tik pabudę ryte, kai kūnai dar patalų įšildyti, kai oda taip maloniai kvepia.

Prieš išeidama iš vonios, Ramunė išsitėpė kūną Dominyko dovanotu kremu. Kartą vyras prasarė, kad toks kvapas jam patinka, ir ji tikėjosi šįvakar sulauksianti jei ne sekso, tai bent šilto apkabinimo. Nuoširdaus ir meilaus, kaip tą liepos naktį.

Įžengusi į miegamąjį apsidžiaugė – vyras dar nemiegojo. Užsidėjęs raginius akinius lovoje skaitė knygą. „Atominiai įpročiai“. Na, žinoma. Dominyko neužklupsu su romanu

rankoje. Ramunė įsitaisė šalia, taip, kad jų klubai vos liestųsi. Kantriai palaukė, kol jis užvertė knygą ir nusiėmė akinius. Kambarį užtvindžius tamsai, atsisuko į jį ir nedrąsiai palietė ranką. Jis neatsitraukė. Bet kai jos delnas nuslydo jam ant šlaunies, Dominykas ją sustabdė.

– Palaukime, – sukuždėjo jis. – Juk pameni, ką sakė gydytojas. Dar mėnesį būtų gerai susilaikyti.

Paskui vyras apsivertė ant kito šono, atsukdamas jai nugarą, ir Ramunė liko gulėti sustingusi, tramdydama nuoskaudos ašaras.

* * *

Ramunei nepatiko rytinis metas. Vakaras – tai juodo ir gilaus besapnio miego pažadas. Rytas – tuščios, ilgos dienos pradžia. Kitus tokia laisvė svaigintų, Ramunę nuo jos pykino. Pastaruoju metu ji vis dažniau prisimindavo tas dienas, kai dar ėjo į darbą, kai turėjo reikalų, kai nukrausčius pusryčių stalą nereikėdavo sukti galvos, kuo užpildyti beprasmes valandas iki vakarienės. Ieškodama paguodos būtų galėjusi imtis tvarkyti namus, bet nuo liepos į butą tris kartus per savaitę ateidavo tvarkytoja. Ramunė tik vargais negalais įkalbėjo Dominyką palikti jai bent maisto gaminimą, bent ką nors, kas suteiktų beformėms dienoms tvarkos ir ritmą. Jis, žinoma, spyriojosi. „Tau negalima persitempti, turi ilsėtis“, – aiškino nutaisęs labai rūpestingo vyro veidą. Ramunė, pristigusi žodžių, pažvelgė į jį ašarotomis akimis. Jis tikriausiai pastebėjo jose nevilgtį, nes galiausiai nusileido. „Na, gerai, – atsiduso. – Bet produktų pati iš parduotuvės netempk. Užsisakyk į namus.“

Ji jo klausė tik pirmas dvi savaites. Paskui įprato didumą prekių užsisakyti internetu, o ką nors vis „pamiršti“: tai kokių nors daržovių, tai vaisių. Tad beveik kasdien, išskyrus ketvirtadienius, Ramunė eidavo į parduotuvę. Ten vakar ir pamatė tą nelemtą *tom kha* pastą, įžiebusią jų namuose nesutarimą.

Tačiau pastarosiomis savaitėmis ji ėmė norėti daugiau. Norėjo turėti reikalų, būti naudinga, norėjo ką nors daryti. Ilgokai kaupėsi ir, jei ne vakarykštis vakarienės fiasko, jau būtų nedrąsiai užsiminusi Dominykui apie savo ketinimus. Bet taip ir neištaikė progos.

Dabar, regint, kaip vyro lėkštėje pamažu, bet nuosekliai mažėja kiaušinienės, Ramunė apėmė lengva panika. Dar viena tuščia diena, dar kelios valandos nieko neveikimo. Reikia išdrįsti prabilti. Blogiausiu atveju jis išeis neatsisveikinęs.

Ji atsikrenkštė ir Dominykas pažvelgė į ją iš padilbų. Šakutė sustingo pusiaukelėje tarp lėkštės ir burnos.

– Doma... Dominykai, – paskubėjo pasitaisyti ji. – Aš čia svarsčiau, ar... ar negrįžus man į darbą.

Šakutė tarkštelėjo į lėkštę, išplakto kiaušinio gabalėlis užtiško ant granitinio stalviršio.

– Ką? – paklausė jis tyliai. – Ne, ne, Ramune, ne...

– Bet, – ji atsiduso. Trauktis per vėlu. Reikia pasakyti, kas neduoda ramybės. – Bet aš *visai* neturiu ką veikti. Man nuobodu.

– Betgi žinai, ką sakė gydytojas. Tau negalima jaudintis, reikia vengti įtampos.

– Galėčiau dirbti puse etato. – Prisiminusi žvilgsnį, kuris prieš kelis mėnesius padėjo perkalbėti vyrą, Ramunė įsmeigė

į jį ašarotas akis. – Nieko sunkauso, nieko įtempto. Gal kokioje nors galerijoje...

Dominykas staigiai atsistūmė nuo stalo. Ji nevalingai susigūžė, bet jis patylėjęs pasakė:

– Pakentėk dar porą mėnesių. Nueik apsipirkti, su draugėmis susitik. Gali mano mamai paskambinti. Metų pabaigoje vėl galėsime bandyti. O tada tai tikrai netrūks veiklos.

Jis kalbėjo kone nuolankiai ir Ramunė nerado jėgų prieštarauti. Ką jai dar pirkti – ji visko turi per akis, net per daug. Draugių, su kuriomis dar bendrautų, nebeliko, visos nutolo, nors jų niekada ir nebuvo daug. Šiandien ketvirtadienis – ji ir taip susitiks su anyta. Šįkart – popietinės kavos.

Jie tylėdami baigė pusryčiauti. Kol Dominykas susiruošė, ji sukrovė indus į indaplovę, aptvarkė virtuvę, išlydėjo jį kaip pavyzdinga žmona ir, vis dėlto sulaukusi abejingo atsiseikimo bučinio, liko jų bute viena.

Ramunei vienu metu niekada nebuvo baisi, bet vienišumo perteklius pradėjo slėgti. Todėl ji ir ėmė svarstyti apie darbą. Ne dėl pinigų – pinigų jai pakako – bet vien tam, kad pabendrautų su kuo nors, kas nėra jos vyras, jos vyro šeimos narys arba kolega. Darbas muziejuje arba galerijoje jai tobulai tiktų: bendraminčiai, su kuriais galėtų pasikalbėti apie meną; kolekcijų atranka ir kuravimas; vienas kitas renginys. Net jei tik kelias valandas per dieną.

Ji nieko nesakė Dominykui, bet įprato vis užmesti akį į darbo skelbimus. Kartais rytais prisėsdavo prie kompiuterio ir bent jau pasimatuodavo pareigas, peržvelgdavo, ar atitinka reikalavimus, pasidomėdavo darbovietėmis. Pasvajodavo. Paskui būtinai išvalydavo naršymo istoriją.

Iš dalies Ramunė suprato ir Dominyką. Taip, galbūt beprasmiška darbintis, jei vos po kelių mėnesių teks viską mesti. Bet jei tie keli mėnesiai virs keleriais metais? Ar jai taip ir reikės nieko neveikiant sėdėti namie?

Šiandien ji nė nepastebėjo, kaip benaršant pralėkė kelios valandos. Gerai. Vis trumpesnė diena. Ramunė pakilo nuo kompiuterio, pasiražė ir pilve pajuto iškalbingą tuštumą. Nupėdinusi į virtuvę, atidarė šaldytuvo dureles ir sudvejojo. Akių lygyje stikliniame indelyje bolavo vakarykštė sriuba. Apėmė keistas jausmas, užvaldė noras paimti ir ją išpilti. Tačiau nudengus dangtelį vėl padvelkė tas įdomus, neįprastas aromatas. Akimirksniu prisiminė močiutės pamokymą: „Net ridikėlių lapus galima panaudoti.“

Ramunė atsiduso, pašildė sriubą ir nedrąsiai pakabino šaukštu. Rūgštoka. Šiek tiek aštru. Kaip skanu! Ji atsikvėpė tik tada, kai dubenėlis ištuštėjo. Likusią sriubą tvarkingai įdėjo į šaldytuvą. Suvalgys vėliau, gal rytdienos pietums.

O dabar metas ruošti. Laukia kassavaitinis susitikimas su anyta.

2

Kai sūnus pirmą kartą parsivedė būsimą žmoną, Sofija, tiesą sakant, šiek tiek nusivylė. Dominykui ji linkėjo rafinuotesnės, elegantiškesnės nuotakos, gal net truputį panašios į save. Sofija, jaunystėje šokusi baletą, net įpusėjusi septintą dešimtį išliko pasitempusi, liekna ir grakšti. Pražilę plaukai visada susukti į dailų kuodą, veidas saikingai padažytas ir, žinoma, šiek tiek patemptas. Laiko tėkmės nesustabdysi, bet pamėginti galima.

Į marčias ji gavo... kaip čia gražiau pasakius... pelytę. Kuklią ir nuolankią, tyliakalbę. Laimė, bent jau išsilavinusią ir išprususią, kaip ir Sofija besidominčią klasikine muzika ir meno istorija. Pristigusios pokalbio temų, jiedvi bet kada galėjo atverti neišsemiamą kultūros lobyną.

Ji, žinoma, suprato, kodėl Dominykas pasirinko Ramunę. Gal ir nepritarė, bet suprato. Mergina graži – banguoti variniai plaukai ir didelės mėlynos akys. Oda skaisti, tik tos strazdanos... Užsisvajojusi Ramunė panėšėjo į porcelianinę lėlę. Toks trapus grožis turbūt patiko Dominykui. Kas nenorėtų namuose turėti kalbančios ir judančios lėlės?

Po kurio laiko pirminis nusivylimas priblėso. Sofija suprato, kad iš Ramunės galima nulipdyti tobulą Kregždžių šeimos marčią. Keli patarimai, kelios apgalvotos užuominos, ir mergina pradėjo elgtis taip, kaip Sofija pageidavo. Kur dirbti baigus studijas, kokio stiliaus drabužius rinktis, kur kirptis ir šalinti plaukelius, kaip įsirengti butą. Lankstyk, kaip nori, – ji paklus. Tikra lėlė.

Nepaisant visų privalumų, Ramunė turėjo vieną didelį trūkumą. Jai niekaip nepavyko pagimdyti Kregždžių giminės įpėdinio. O Dominykui būtinai reikėjo pilnos šeimos. Sofija savo sūnui turėjo didelių planų, milžiniškų užmojų. Nuo mažens jį ugdė būti tobulu vyru. Jis turėjo būti ne tik geras advokatas, doras sutuoktinis, bet ir pavyzdingas tėvas. Geriausia būtų visas būrelis pabiručių, kad Sofija turėtų kuo didžiulis ir su kuo pozuoti „Žmonių“ puslapiuose. Ji būtų tobula močiutė.

Bet vaikų kaip nebuvo, taip nebuvo. Sofija dar buvo nusiteikusi palaukti. Ji labai nenorėjo, kad sūnus skirtųsi ar, neduok Dieve, kad jie įsivaikintų, bet jei per porą metų padėtis nepasikeis, teks įsikišti.

Tokios mintys lydėjo Sofiją, vykstančią į senamiestį susitikti su Ramune. Jiedvi pasimatydavo beveik kas savaitę, visada ketvirtadieniais, nes tą dieną Sofija neturėdavo jokių reikalų. Ji tikėjo, kad būtina palaikyti ryšį su marčia – jaunai moteriai, ypač užaugusiai be mamos, būtinas motiniškas dėmesys ir globa.

Automobiliui stojant prie kavinės, Sofija išsitraukė iš rankinės veidrodėlį ir apžiūrėjo, ar šukuosena neišsitaršiusi. Tada padėkojo vairuotojui ir išlipo. Ji niekada pati nevairuodavo – pažymėjimą į šalį numetė tą pačią dieną, kai Dominykas įgijo

teisę vairuoti, – nes manė, jog tai prasčiokiška. Tačiau ir nuosavo vairuotojo neturėjo – šiais laikais nevalia pasirodyti pernelyg išpuikusiai, poniškai. Todėl priėmė kompromisą ir iš savo namo paupyje į senamiestį visada vykdavo taksi. Savaiame suprantama, prabangesniu – negali gi Sofija Kregždė išlipti iš seno pasato. Juk apie ją dar retkarčiais parašo žurnalai. O jei iškvieistas automobilis pasirodydavo besas dulkėtas, tokį nerūpestingą vairuotoją ji visada įvertindavo 1 žvaigždute.

Kaukšėdama grindiniu Sofija mėgino iš anksto sugalvoti, kokiomis temomis šiandien bendrauti su Ramune. Gailėjosi, kad marti nesutiko eiti apsipirkti – dabar tinkamiausias laikas ieškoti žieminių batų, gali bet kada netikėtai atšalti. Be to, vaikstant po parduotuves nebūtina nuolat plepėti, pokalbio temų pakiša pati aplinka. O štai gurkšnojant kavutę jau reikia pasistengti. Ramunė, ta nuoboda, nesidomėjo valstybės aktualijomis, o aptarinėti naujausią „Skrajojančio olando“ pastatymą Sofija neturėjo nuotaikos. Žinoma, visada galima kalbėtis apie Dominyką ir jo reikalus.

Ramunę ji pastebėjo iš tolo – taip ryškiai spalio saulėje plieskė tie variniai plaukai. Sofija suirzo. Kodėl tokiais ugniniais plaukais apdovanota moteris yra tokia nyki? Ji užsimerkė, ramindamasi įkvėpė ir žvaliai priėjo prie marčios.

– Labas, Ramunėle, – pasisveikino saldžiai ir pakštelėjo jaunajai moteriai į abu skruostus.

– Laba diena, Sofija.

Sofija nužvelgė Ramunę ir pritariamai šyptelėjo. Prabangus pilkas storos vilnos paltas, kurį ji pati parvežė iš Milano, elegantiški juodi aulinukai. Veidas beveik nepadažytas. Sofijos patarimai nenuėjo veltui.

Jiedviem įsitaisius prie staliuko, anytą maloniai nustebino ir po paltu vilkimų drabužių derinys: melsva šilkinė palaidinė su pakaklėje laisvai surištu kaspinu ir kelius siekiantis juodas sijonas. Bent jau išmokė ją rengtis.

Jos užsisakė kavos ir po vieną pyragaitį (tiek Sofija galėjo sau leisti), ir kelias pirmas minutes tvyrojo nejauki tylą. Taip būdavo visada – joms abiem reikėjo laiko apšilti. Norėdama išsklaidyti įtampą, Sofija pakomentavo kavinės interjerą. Ramunė jai pri-tardama myktelėjo. Na, kodėl Dominykas nesusirado pleputės? Tegul ir tuštesne galva, bet bent jau mokančios palaikyti man-dagų pokalbį. Šito gebėjimo marčiai taip ir nepavyko įskiepyti. Sofija susitvardė neatsidususi ir ryžtingai prabilo:

– Vakar šnekėjau su Dominyku, – ji stengėsi kalbėti žvaliai ir linksmai. – Jis man papasakojo apie kolegą, ką tik grįžusį iš kelionės po Italiją.

Sofija atidžiai stebėjo Ramunę, tikėdamasi pamatyti, kas patrauks marčios dėmesį. Kol kas jaunoji moteris klausėsi šiek tiek abejingai, jos žvilgsnis klaidžiojo po kavinę.

– Ir, žinai, man toptelėjo mintis. Kodėl judviem su Domi-nyku neišvykus paatostogauti? Kur nors šilčiau, kad ir į tą pačią Italiją. Net ir šiuo metu orai ten neblogi. – Sofija kal-bėjo atsargiai. Nenorėjo atbaidyti Ramunės, norėjo tik pasėti marčios galvoje idėjos sėklą. – Man atrodo, jums praverstų trumpam pabėgti nuo kasdienybės.

Ramunė sukluso. Sofija patenkinta šyptelėjo ir tęsė:

– Pradėjau domėtis, ir ką tu sau manai – mano draugės duktė gyvena Italijoje! – Ji net suplojo delnais, kad pasirodytų nuoširdi. – Negana to, organizuoja ekskursijas. Toskanoje.

– Tos... kanoje? – nedrąsiai pakartėjo Ramunė.

– Taip, teko girdėti?

Marti patvirtindama linktelėjo, bet nieko nesakė. Tad Sofija entuziastingai aiškino toliau:

– Ten labai gražu ir vaizdinga. O istorija, o maistas! Žinai, ten yra ir Florencija... Uficių galerija.

Pagaliau Ramunės akyse sužibo kažkas panašaus į susidomėjimą. Bet trumpam – ji beveik iškart paniuro ir burbtelėjo:

– Nežinau, ar galima...

– Žinoma, pasitarsime su gydytoju, – patikino ją Sofija ir netgi paplekšnojo per ranką. Juk taip elgiasi dėmesingos anytos. – Skrydis neilgas, nemanau, kad kas nors... Na, o psichologiškai jums būtų į naudą... Pabėgti.

– Taip, bet... Dominykas... ar jis galės. Dėl darbo.

– Neabejoju, kad ištaikys. Turbūt ir pats norės pailsėti.

Tuo Sofija baigė pokalbį apie kelionę. Neabejodama, kad Ramunė grįžusi namo pasiūlys Dominykui kur nors paatostogauti, ji pradėjo pasakoti apie naują parodą Šiuolaikinio meno centre ir Toskana pasimiršo. Jiedvi sutarė kitą savaitę apsilankyti parodoje ir netrukus privalomas susitikimas baigėsi. Sėsdama į taksi Sofija šypsojosi iš pasitenkinimo ir palengvėjimo.

Sudomino? Pirkite knygą GELTONA SUKNELE
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

marcipano
valandos

istorijos, kurios galėjo nutikti ir Tau...

Ignė Ale – rašytoja ir vertėja, gyvenanti Klaipėdoje. Nors didžioji jos gyvenimo dalis sukasi apie knygas, autorė stengiasi rasti laiko kelionėms, jūrai ir lėtiems pasivaikščiojimams su augintiniu, škotų terjeru Bugiu.

„Geltona suknelė“ – antra Ignės Ale knyga. Debiutinis romanas „Tarp A ir B“ pasirodė 2021 m. vasarą ir sulaukė didelio skaitytojų dėmesio.

Ramunė visą gyvenimą buvo tarytum lėlė kitų rankose. Ką veikti, kur eiti, net kaip rengtis – viską sprendė aplinkiniai: močiutė, vyras Dominykas, anyta Sofija.

Dominykas nuo mažens buvo auklėjamas žengti savo tėvo, garsaus prokuroro, pėdomis. Iki smulkmenų suplanuotame jo gyvenime nebuvo vietos netikėtumams, juolab – žmonos maištui.

Tačiau kai Ramunė, pavargusi nuo nelaimingos santuokos ir nykios kasdienybės, pradeda slapta lankyti maisto gaminimo kursus, jų sustyguotas gyvenimas ima byrėti. Ką darys sutuoktiniai, priversti naujai pažvelgti ne tik į vienas kitą, bet ir į save? Ar išdrįs jie perimti likimą į savo rankas?

Tai pasakojimas apie ryžtą keisti ir keistis, apie drąsą ieškoti ir laimę būti savimi.

Aš ♥ gamtą
Aš ♥ minkštą viršelių

e knyga

PASIDALINK,
KAD SKAITAI!

www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos